

Marlin Groft

KRVAVÝ PAHOREK

Vzpomínky amerického mariňáka na boje v Tichomoří

OMNIBOOKS

Copyright © 2014 by Larry Alexander and Marlin Graft

Translation © 2015 Vlastimil Dominik

ISBN 978-80-87788-54-7

Marlin „Whitey“ Groft

a

Larry Alexander

KRVAVÝ PAHOREK

Vzpomínky amerického mariňáka
na boje v Tichomoří

OMNIBOOKS

2015

*Tato kniha je věnována památce
Kena Bowerse,
který položil svůj život za svobodu;
mému kamarádovi Billu Waltripovi,
který mi pořád říká „synu“;
a odvážným mužům Edson Raiders,
nejdrsnějším mariňákům na světě*

PŘEDMLUVA

Quantico, Virginie

6. srpna 1989

To teplé slunečné sobotní ráno 6. srpna 1989 jsem s řadou svých kolegů z 1. praporu Raider, proslulých Edsonových Raiderů, stál v areálu základny námořní pěchoty ve virginském Quanticu. Nebyli jsme tam proto, abychom podstoupili výcvik před odchodem do války, jako tomu bylo před sedmačtyřiceti lety, ale abychom vzpomněli na naše již nežijící bratry a na odkaz Raiderů. Vrátili jsme se na místo, kde to všechno pro Raidery začínalo a slavnostně tam odhalili pomník jako součást Národního hřbitova Quantico.

Jsem dost hrdý na to, že mě postavení pomníku napadlo před šesti lety na pohřbu Bena Howlanda, jenž byl mezi Raidery něco jako legenda. Ben, po válce stálý profesor krajinné architektury na Virginské univerzitě, se stal učitelem a rádcem mého syna Erika, který studoval na fakultě architektury.

Po obdržení zprávy o Benově smrti se ozvala řada Raiderů s upozorněním, že Ben nebyl pohřben v Arlingtonu, ale spíše uložen do hrobu na hřbitově Quantico. Jeho součástí, jak jsme si uvědomili, byla právě ta část území, na kterém jsme absolvovali výcvik. Nebylo by vhodné, napadlo mě, postavit na tom místě Raiderům pomník?

Erik to léto shodou okolností pracoval jako praktikant studia krajinné architektury pro Správu národních hřbitovů. Národní hřbitov Quantico byl otevřen teprve nedávno a považoval se za „náhradní“ hřbitov Arlingtonu. Erik ve své funkci krajinného architekta přijal myšlenku pomníku za svou. Představovali jsme si, že bude umístěn u vzpomínkové trasy vedoucí lesem.

Jako by tato myšlenka dostala křídla, během následujícího roku byl založen výbor pro zřízení pomníku. Erik se věnoval práci na konceptech a nápadech, které prezentoval na každoročním setkání Raiderů v únoru 1984. Protože jsme se setkávali v Quanticu, prošli jsme se po vzpomínkové trase. Bylo poněkud nepříjemné, že jsme k tomu museli

MARLIN „WHITEY“ GROFT

dostat povolení od státní byrokracie pověstné svou pomalostí. Navíc jsme museli něco zaplatit, ale po té době si už nevzpomínám, kolik to bylo. Ovšem nakonec se to všechno dalo dohromady.

Erikův plán předpokládal vytvoření malého parčíku zastíněného vysokými duby a částečně obklopeného nízkou kamennou zídou. Stezka se proplétá mezi řadou malých žulových kamenů vyčnívajících ze země. Každý z nich představuje jeden z ostrovů, kde Raideri bojovali a krváceli, zejména Guadalcanal, Tulagi, Makin, Nová Georgie a Bougainville. Součástí návrhu byla lavička s výhledem na hřbitov a naši tehdejší výcvikovou plochu. Rostliny pokrývající zemi přebírají roli Tichého oceánu vlnícího se kolem žulových „ostrovů“. Na velkém balvanu vedle lavičky je bronzová deska, na níž je stručně popsána historie Raiderů a naše bojové postavení na Krvavém pahorku.

Odhalení pomníku se zúčastnila celá řada pozvaných hostů, včetně synů našeho zesnulého velitele, Austina a Roberta Edsona. Slavnostní projev přednesl generál Alfred M. Gray, velitel námořní pěchoty, a pomník jako takový odhalily vdovy po Lewu Waltovi a Benu Howlandovi.

Když na závěr ceremoniálu zazněla večerka, pohroužil jsem se do myšlenek, abych přemítal o hrdosti, kterou každý z nás Raiderů ten den pociťoval; o hrdosti na naše velitele, na naši jednotku a na sebe.

* * *

Útvary Raider byly zformovány 16. února 1942 a existovaly do 1. února 1944, bez dvou týdnů dva roky. V jednotkách, z nichž se nakonec staly čtyři prapory Raider, sloužilo přes osm tisíc mužů. Z nich se 892 nikdy nevrátilo domů.

Ovšem během toho krátkého období jsme se stali legendou na vzdálených bojištích, jako byla Kóta 281 na Tulagi, Tasimboko, podělaný Krvavý pahorek, místa podél řeky Matanikau na Guadalcanalu a v džunglích kolem Enogai a Bairoka na Nové Georgii.

Byl jsem příslušníkem 1. praporu Raider, jehož velitelem byl podplukovník Merritt A. Edson. Jako člen této fantastické organizace jsem byl mezi úplně prvními Američany, kteří vstoupili do války proti našemu nepříteli, když jsme se vyloďili na Tulagi, hodinu před začátkem bitvy o Guadalcanal. V Edsonově průzkumné hlídce jsem prohledával holý vrch kopce, který pak dostal jméno Krvavý pahorek, a stál jsem s ním na krvi nasáklém pahorku, když se nás z něj ve dvou zoufalých

KRVAVÝ PAHOREK

nočních bojích zblízka pokoušely smést tisíce Japonců. S Raidery jsem se zúčastnil nelítostných bojů v páchnoucích džunglích Nové Georgie a zůstával jsem příslušníkem jednotky až do jejího rozpuštění.

Skutečnost, že se mohu počítat k těm, kdo sloužili v tomhle statečném praporu nejlepších mužů v americké námořní pěchotě, je možná životní úspěch, na který jsem nejvíce hrdý.

Zde jsou moje vzpomínky, které budou, jak doufám, odkazem odvážných mariňáků, kteří se mnou sloužili a sdíleli veškerá utrpení, zachovaným pro mé vnuky a pro budoucí generace mých spolubojovníků z jednotek Raider.

Semper Fi,
Marlin „Whitey“ Groft
Lancaster
Pensylvánie
květen 2014

ÚVOD

Během více než dvacetileté práce novináře jsem měl čest hovořit s bojovými veterány všech amerických válek ve dvacátém století, od první světové války až po Irák. Ve všech případech jsem u nich našel statečnost a ochotu podstoupit pro svůj národ riziko. S několika z nich, zejména s majorem Richardem D. Wintersem a rotmistrem Forrestem Guthem, oběma z proslulého „bratrstva neohrožených“, jsem se spřátelil.

To stejné se dá říct o Marlinu F. „Whitey“ Groftovi.

S Marlinem jsem se setkal v roce 2009, když jsem hledal veterána, o kterém bych mohl napsat do novin vycházejících na Den veteránů. Věděl jsem, že Whitey byl za války u námořní pěchoty a že sloužil na Guadalcanalu. Dokud jsem s ním nezačal rozhovor, nevěděl jsem, že byl příslušníkem jedné z nejznámějších bojových jednotek námořní pěchoty za druhé světové války, Edsonových Raiderů.

Jako historik specializující se druhou světovou válku jsem samozřejmě věděl, kdo to byl Merritt Austin Edson a kdo byli jeho muži, jejichž zásadou, jak se někdy říkalo, bylo „vytrvat nebo zemřít“, a čeho dosáhli. Podrobně jsem studoval bitvu o Guadalcanal a také jsem četl mnoho výborných textů o Raiderech, včetně *Edson Raiders* od významného vojenského historika Josepha H. Alexandera, který není, pokud vím, mým příbuzným. Takže když Whitey mluvil během našeho rozhovoru o Krvavém pahorku, mohl jsem si tu akci v duchu vybavovat.

Válečné operace na Guadalcanalu jsou pro mě ze všech tichomořských bitev těmi nejpodstatnějšími. Nejen proto, že zkušenosti získané americkými veliteli během první pozemní ofenzívy se využily při pozdějších invazích, ale protože to byla jediná pozemní bitva, po níž přešli Američané do ofenzívy, která je přivedla blízko k porážce. Byla narychlo naplánovaná, špatně provedená, mizerně zásobovaná a podpořovaná. V jednu chvíli byl pozemní velitel námořní pěchoty generálmajor Alexander Vandegrift zplnomocněn svým nadřízeným, aby se v případě nutnosti se svými jednotkami vzdal. A z celé té řady jednotlivých bitev na Guadalcanalu bylo dvoudenní statečné odolávání Raiderů zdrcující přesile japonských vojáků na Krvavém nebo také Edso-

nově pahorku nejdůležitější bitvou celého tažení. Kdyby Japonci ten pahorek dobyli, prorazili by přímo obranným perimetrem mariňáků, obsadili by Hendersonovo letiště a rozdělili by americká vojska na dvě části. S velkou pravděpodobností by donutili přeživší mariňáky k neorganizovanému partyzánskému boji v džungli nebo by je jednoduše nechali umřít hladu. Nebyl by tam totiž žádný Dunkirk zajištěný americkým námořnictvem, které se ještě vzpamatovalo z Pearl Harboru.

Edson si strategický význam tohoto pahorku uvědomoval a znal důsledky jeho ztráty. Jeho zarputilá obrana proti troj- nebo čtyřnásobné přesile, a schopnost a odvaha jeho mužů odolat jedné vlně nepřátelských útočníků za druhou, udělaly z Krvavého pahorku jednu z nejdůležitějších bitev v americké vojenské historii.

Je ovšem ironií, že nejvyšší velení námořní pěchoty Raidery nikdy nechtělo. Raideři byli ve skutečnosti nemanželské dítě, které si vynutil plukovník James Roosevelt prostřednictvím svého otce, prezidenta Spojených států. Mladý Roosevelt byl oddaným stoupencem podplukovníka Evanse Carlsona, který studoval taktiku rudých čínských vojsk bojujících v Číně proti Japoncům. Carlson byl výstřední muž, který měl ve zvyku buzerovat lidi, což byl povahový rys, který ho připravil o přízeň nadřízených. Navrhl koncept nájezdníků, kteří měli útočit na nepřítel v týlu, kde je nejméně očekával. Také Edson pracoval na podobném konceptu a z těch dvou mužů se stali zarputilí soupeři.

Prezidentu Franklinovi D. Rooseveltovi se na myšlence nájezdníků nejvíce zamlouvalo to, že potom, co americká armáda utrpěla počínaje Pearl Harborem řadu ponižujících porážek, morálka vojáků, o lidech doma ani nemluvě, potřebovala nějaké vítězství. Proto nařídil, aby se uskutečnila. Počátkem bylo drtivé vítězství v bitvě u Midwaye, ale bylo jich potřeba víc, mnohem víc. Podstatou Raiderů bylo vyslání do týla nepřítel početné skupiny útočníků, která ho měla napadnout a dát mu na vědomí, že Spojené státy jsou sice na dně, ale nejsou ještě poraženy. Roosevelt byl přesvědčen, že je to nezbytně nutné. Ovšem vrchní velení námořní pěchoty se domnívalo, že takový typ elitní bojové jednotky nepotřebuje, protože považovalo za prvotřídní vojsko celou námořní pěchotu. Pro ně byli Raideři nadbyteční a jejich ustavení vedlo jenom k výraznému odčerpání nejlepších bojovníků z běžných útvarů námořní pěchoty.

Whitey Groft byl u toho. Vedl s Edsonem osobně rozhovor o přeložení k Raiderům (zpočátku byl odmítnut) a měl řadu historek ze vzájemných kontaktů s tímto proslulým velitelem.

KRVAVÝ PAHOREK

Když jsme spolu mluvili v roce 2009, ukázal mi sedmapadesáti-stránkové vzpomínky, které nazval „Pod souhvězdím Jižního kříže“, které zahrnovaly jeho službu u Raiderů a také jeho závěrečné přeložení k 29. a později 22. pluku námořní pěchoty na Okinawě a v Číně, kde po skončení války chránil důležité letiště před čínskými komunistickými vojsky.

Po tom, co ten příběh vyšel 11. listopadu v novinách, jsem s Marlinem zůstal v kontaktu. Zmínil se mi, že ze svých krátkých vzpomínek chtěl vždycky udělat knihu, a v roce 2012 začal tohle přání uvádět do reality. Spolu s Marlinem jsme použili jeho vzpomínky jako výchozí základ, ke kterému se přidalo mnoho hodin rozhovorů s Marlinem a také telefonáty s jeho přáteli a s velitelem jeho kulometného družstva Billem Waltripem a s bývalým příslušníkem Raiderů Robertem Youngdeerem. Také jsme využili různé historické zdroje, abychom podrobněji rozvedli akce na Tulagi, Guadalcanalu a na Nové Georgii. S mužem, který byl od začátku do konce u toho, jsme stvořili detailní pohled na jednu z nedynamičtějších amerických bojových jednotek.

Chtěl bych poděkovat svým redaktorům v Berkeley za jejich pomoc při možnosti vyličit tento příběh. Velké díky patří Holly Bowersové Tothové za informace a fotografie jejího strýce Kennetha E. Bowerse, Whiteyho nejlepšího přítele, který zahynul na Tulagi.

Srdečné díky patří také mé manželce Barbaře, která v době mé práce na tomto projektu obětovala čas strávený společně s rodinou.

Mé osobní poděkování konečně patří Marlinu Groftovi a všem dalším Raiderům za jejich podíl na zastavení japonské agrese v Tichomoří a všem mužům a ženám sloužícím ve druhé světové válce, ať už byla jejich role jakákoliv. Svým podílem se zasloužili o zachování svobody na celém světě.

Larry Alexander
prosinec 2013

KAPITOLA 1

Z „HOLOHLAVCE“ RAIDEREM

Na pensylvánské město Lebanon jasně zářilo polední slunce. Jeho paprsky se třpytily na čelních sklech, chromovaných náraznících a mřížkách chladičů aut, které projížděly po ulici Cumberland. Tuto klidnou sobotu se mnoho ze sedmadvaceti tisíc obyvatel města, někteří přes hřející paprsky zachumlání do zimních kabátů, volně procházelo po chodnících. V kostele bylo po mši, ale odkudsi z druhé strany města se sem nesly hluboké tklivé údery věžního zvonu.

Bylo to 7. prosince 1941 a já jsem seděl s několika kámoši na schodech před vstupními dveřmi restaurace a baru William Penn, který před třiceti lety otevřel jeho řecký majitel Constantinos „Gus“ Levendis. V tomhle městě jsem se narodil jako druhé nejmladší dítě ze čtrnácti – sedm chlapců a sedm děvčat – Johna a Emmy Groftových, kteří si nás rozložili do tak dlouhého období, že se řada mých starších sourozenců oženila nebo vdala a odešla z domova dřív, než jsem šel do školy. Jeden bratr, Ernie, zemřel na nějakou nemoc, když mi bylo sedm let.

V roce 1939 jsem v Lebanonu dokončil střední školu, a protože země byla stále v sevření velké hospodářské krize a práce se těžko hledala, vstoupil jsem do Rooseveltova federálního programu poskytujícího práci nezaměstnaným. Tato organizace mě posílala na různá místa, převážně v Pensylvánii, i když naposledy jsem pracoval ve Washingtonu, D.C. Tam jsem bydlel a v parku Rock Creek jsem obsluhoval korečkově rypadlo, jímž se prohlubovalo dno řeky. Po roce jsem se vrátil domů.

Moji rodiče už v Lebanonu nežili a někdy po otcově invaliditě se přestěhovali do okresu Lancaster. Můj otec byl ocelářský dělník v lebanonské pobočce firmy Bethlehem Steel a když mi byly asi tři roky, strašně ho popálila roztavená ocel a tím skončil jeho profesní život. Pro dělníky tehdy neexistovalo žádné odškodnění, a pokud mi paměť slouží, dostal jako odstupné nějakých mizerných čtyři sta dolarů. Od

té chvíle se naše přežití stalo záležitostí celé rodiny, se všemi mými bratry a sestrami v produktivním věku a schopností získat práci a přispět ostatním.

Pokud jde o mne, právě mě přijali jako sítotiskaře v textilní továrně, takže když jsem seděl tu neděli na schodech restaurace, byl jsem ohledně své budoucnosti docela optimistický. V té chvíli vyšel z hospody nějaký muž a ptal se, jestli jsme slyšeli zprávy v rozhlase.

„Jaké zprávy?“ zeptal jsem se a mžoural na něho v ostrém slunečním světle.

„Japončiči právě bombardovali Pearl Harbor,“ odpověděl udýchaně, „to znamená válku!“

Válka, pomyslel jsem si. To byl v mých plánech do budoucna zádrhel, se kterým jsem nepočítal. Pochopitelně jsem věděl o bojích v Evropě, a jak tam Adolf Hitler všem nakopává zadek, a také jsem věděl, že Japonci bojují v Číně. Ale nepředpokládal jsem, že by někdo, a už vůbec ne Japonci, měl takové koule, aby na nás zaútočil.

Mou první myšlenkou teď bylo, jak zareaguji na výzvu své země. Jako chlapec jsem vyrůstal s historkami mého otce z jeho služby ve španělsko-americké válce. Nastoupil k jezdecktvu, a ačkoliv válka skončila dřív, než se dostal na jakousi vojenskou základnu v Texasu, rád vyprávěl příběhy o Teddy Rooseveltovi a Rough Raiders. Tyto legendy mi oživaly v představách, a když teď začala nová válka, byl jsem rozhodnutý jít v otcových stopách. Vstoupil jsem do americké armády a dobrovolně jsem se přihlásil k jezdecktvu. Snažil jsem se přesvědčit své přátele, aby se přihlásili se mnou, ale po týdnu čekání, že mě budou následovat, jsem začal být netrpělivý. Nakonec jsem byl jediný, kdo byl připraven se do populárních odvodů k armádě zapojit. Protože moji rodiče bydleli v Lancasteru, druhý den jsem tam zajel a řekl jsem jim o svých plánech. Potom jsem zahájil konkrétní kroky vedoucí na cvičiště generála Charlese P. Stahra v ulici North Queen, abych tam podepsal příslušné dokumenty. Uvnitř jsem sebevědomě vkráčel do kanceláře armádního náboráře. Když jsem vešel, od psacího stolu ke mně vzhlédl rotmistr v zelené uniformě. Řekl jsem mu, že bych chtěl být kavalistou a jeho jinak nehybný obličej zvlnil slabý úsměv.

„Jezdecktvo začíná být zastaralé, synu, je to pozůstatek minulé éry,“ řekl mi, „máme už jenom jednu aktivní jednotku, a do té se v žádném případě nedostanete.“

Vysvětlil mi, jak armáda přechází k motorizovanému vedení války a nahrazuje koně tanky a polopásovými vozidly.

KRVAVÝ PAHOREK

„Skopčákům se tahle změna osvědčila v Polsku,“ řekl mi, „jejich tanky nadělaly z polského jezdeckva sekanou.“

Představa cesty do boje v nějakém ocelovém voze se mi nijak nezamlouvala.

Skličně jsem se otočil a odešel. Když jsem si říkal, co bych teď měl udělat, zahlédl jsem jinou kancelář. Spatřil jsem tam muže, jak uvnitř jenom stojí v parádní modré uniformě s paspulkou zdůrazňující kalhoty a blůzu, s bílým koženým řemenem kolem pasu a bílou brigádýrkou na stole. S pohledem upřeným na uniformu jsem vešel do kanceláře a zeptal jsem se ho, jaký druh vojska zastupuje.

„Já jsem příslušník americké námořní pěchoty,“ odpověděl lakonicky.

Je fakt, že jsem toho o mariňácích moc nevěděl, nikdy jsem žádného neviděl, ale moc dlouho jsem o tom nepřemýšlel. Ta uniforma si mě získala a najednou jsem podepisoval papíry.

Protože jsem měl ještě několik volných dní, než odjedu do příjímače, jak tomu říkal ten náborář, strávil jsem ten čas přípravami a loučením s rodiči a přáteli. Jak jsem tak stál na nástupišti lancasterského nádraží, v ruce kufr a úplně sám, najednou jsem si uvědomil, že moji rodiče nemohou cestovat. Kolem mě byli samí mladí muži. Pár si jich povídalo, ale většina z nich vypadala stejně osaměle a vyjeveně jako já. Na nádraží přisupěl vlak mířící na východ a já jsem nasedl do Pullmanova vagonu, který mě doveze do Filadelfie.

Teď jsem byl odkázaný skutečně jen sám na sebe. Usadil jsem se na sedadle a poslouchal klapání kol na kolejích. Cestou jsme zastavovali a do vlaku přistupovali další mladí muži, někteří s kamarády, jiní samotní, a všichni stejně nervózní jako já. Než jsme přijeli do Filadelfie, naše skupina se značně rozrostla.

Ve stanici na 30. ulici, podobné jeskyni, na nás čekalo několik poddůstojníků námořní pěchoty, kteří přezíravě hleděli na tuhle várku rekrutů, o kterou se měli postarat. Klasickou řeckou architekturou se rozléhaly jejich vykřikované rozkazy „postavte se sem!“ a „seřaďte se!“ prošpikované několika od srdce vyslovenými „proboha“, dokud nás konečně nedostali ven a do čekajících autobusů vezoucích nás na filadelfskou základnu námořnictva. Když jsme tam přijeli, odvedli nás do nenápadné cihlové budovy a řekli nám, abychom se úplně svlékli k lékařské prohlídce.

* * *

Během druhé světové války (a platí to dokonce až dodnes) se odvedenci k námořní pěchotě žijící na západ od řeky Mississippi posílali na výcvik do San Diega. Pro muže jako jsem byl já, kteří žili na východ od Mississippi, byl novým domovem ostrov Parris v Jižní Karolíně, osm kilometrů jižně od Beaufortu, druhého nejstaršího města v tomto státu.

Výcvikový prostor námořní pěchoty na ostrově Parris, založený 1. listopadu 1915, se rychle rozrůstal. Mezi lety 1941 a 1945 prošlo jeho branami 204 tisíc mužů.

Po lékařské prohlídce a několika očkováních, při kterých se nám zdálo, že zdravotníci používají tupé jehly, jsem s ostatními branci nastoupil do dalšího vlaku, v němž už byli kluci z New York City. Cestou na jih vlak zastavil v Doveru, Baltimore, Washingtonu, Richmondu a pokaždé přistoupili další mladí muži.

Někdy za soumraku vlak zpomalil a zastavil v Yemassee v Jižní Karolíně, malém městečku u železnice, blízko ostrova Parris. Při vystupování z vagonu jsem se rozhlédl a připadlo mi, že nás je ve vlaku víc, než obyvatel téhle zapadlé osady. Během krátké cesty z nádraží jsem si všiml řady velkých dřevěných baráků.

Nějaký rotmistr začal vykřikovat: „Seřadte se! Tak jdeme, pánové! Postavte se do řady. To vás mám prosit? Pohněte prdelemi!“

Udělali jsme, co nám nařídil, i když stěží s přehlídkovou dokonalostí, která se nám během několika následujících týdnů stala druhou přirozeností.

Jakmile jsme stáli v řadě, rotmistr zavrčel: „Docela dobrý.“

Byli jsme si jisti, že to tak vůbec nemyslel.

„Tady v tom přenocujete,“ zavrčel a palcem ukázal k řadě baráků. „Ráno přijedou nákladáky a odvezou vás do výcvikového střediska.“

Potom nás rozdělil do skupin po pětadvaceti až třiceti mužích a každá dostala přidělený barák. Jak jsme teď zjistili, byla to přestavěná slepičárna. Tam jsem strávil bezesnou noc, jednak kvůli strachu z budoucnosti a také kvůli nočnímu chladu, proti kterému neizolované latkové stěny nijak nechránily.

Jak nám bylo slíbeno, druhý den ráno za svítání dorazila kolona olivově zelených dvouapůltunek. Když jsme vyšplhali na korbu, usadili se na lavice po obou jejích stranách a řidiči nahodili motory, cítili jsme se docela vyděšení. Pak jsme vyrazili a nákladáky rachotily po nezpevněné cestě směrem k tajemnému místu s názvem Parris, kde dělali z kluků muže. Nákladáky, o kterých jsme si v duchu mysleli, že je ná-

KRVAVÝ PAHOREK

možná pěchota dostala od armády po odmontování tlumičů, s námi kordcaly a cloumaly skoro hodinu. Potom konvoj projel hlavní bránou výcvikového střediska a se skřípěním brzd zastavil na prašné silnici lemované dalšími dřevěnými baráky.

„Všichni vystoupit!“ přišel povel. „Vystoupit! Pohyb!“

Po seskočení z korby nákladáku nás odvedli kousek dál po silnici do velké zelené zděné budovy. Jak jsme se tam v tom zmateném houfu hemžili, procházeli mezi námi poddůstojníci námořní pěchoty a podobně jako předchozí večer nás náhodně rozdělovali do skupin po pětadvaceti až třiceti mužích odpovídajícím velikosti čety. Postupně nás odváděli do menší sousední budovy, kde nám nařídili všechno ze sebe svléknout. Pak náš hlouček nahých mužů – zjevně tu nebylo místo pro cudnost – podstoupil „chemickou koupel“. Procházeli jsme při tom kolem řady zdravotníků, kteří nás, podle našeho mínění se sadistickou radostí, stříkali hadicemi. Potom nás zavedli do místnosti, kde nás ostříhali dohola. V další místnosti byli muži od proviantáků, kteří nám vydávali pracovní uniformy zvané dungaree; spodní prádlo neboli skivvy; vysoké boty přezdívané boondockers; tropické přilby, jaké nosili herci ve filmech z džungle; k tomu deky, toaletní potřeby a na to všechno plátěný pytel. Rychle jsme se oblékli a všechno ostatní jsme nastrkali do pytle. Pak jsme vyběhli ze zadních dveří a s našimi čerstvě ostříhanými hlavami jsme se cítili jako ošubaná kuřata.

Jakýsi desátník nás seřadil do dvojstupu a vedl nás k rozlehlé ploše, kde byly v perfektně vyrovnaných řadách postavené stany, oddělené od sebe dokonale upravenými rotními uličkami.

„To bude teď váš domov,“ řekl, „jste teď 101. četa 2. praporu branců. Pamatujte si to. Nemám ve zvyku cokoliv opakovat.“

Pak začal přidělovat do každého stanu dva muže.

„Groft! Bowers! Sem!“ vybafl, ukázal na stan a šel k dalšímu.

S mladým mužem, kterého desátník oslovil jako Bowerse, jsme vešli do našeho nového příbytku a rozhlíželi se kolem. Ve stanu bylo po každé straně plátěné lehátko a vzadu petrolejová kamínka k zahřátí v noci. Jak by se nám předchozí noc hodila! Ze šňůry připevněné ke konstrukci stanu visela holá žárovka. Vybral jsem si lehátko a sedl si na něj. Bowers se usadil na tom svém. Přihlouple jsme se na sebe usmívali.

„To není špatné,“ řekl Bowers, „pohodlnější, než jsem předpokládal.“

MARLIN „WHITEY“ GROFT

Představili jsme se navzájem a potřáslí si rukama.

Můj spolubydlicí byl pohledný kluk jménem Kenneth Bowers. Za čtyři měsíce mu bude jedenadvacet let, a jak mi řekl, narodil se v pensylvánském Stockertownu, ale se svou rodinou teď žije v Nazarethu. Podobně jako já pochází z početné rodiny s devíti sestrami a třemi bratry, ačkoliv dvě sestry a jeden bratr brzy zemřeli. Pak mi Bowers pyšně ukázal fotografii svých rodičů Freda a Lillie.

Protože Nazareth byl jen necelých sto dvacet kilometrů od Lebanonu, měli jsme pocit, že jsme krajané, a okamžitě jsme si byli sympatičtí.

Byl to začátek nádherného, ale tragicky krátkého přátelství.

* * *

Brzy ráno za svítání nás z lehátek vyhnaly křik, nadávky a pískání píšťalek. Navlékli jsme se do pracovních uniforem a seřadili se na cestě před našimi stany. Tam jsme se octli tváří v tvář dvěma mužům, kteří pro nás budou v následujících deseti týdnech nejdůležitějšími a občas i nejobávanějšími lidmi na světě – naši instruktoři.

Byli to rotmistři Ward a Rebel, oba bývalí čínští mariňáci, čestně označení, které získali službou ve 4. pluku námořní pěchoty v Šanghaji. Chránili tam americké zájmy a občany, když hrozilo, že čínsko-japonská válka zachvátí všechno a všechny. Ti chlapi byli tvrdí mariňáci, veteráni, a jak tam tak zpřima stáli, v perfektně nažehlených uniformách a polních kloboucích s orlem, zeměkoulí a kotvou, pevně jim sedících na hlavách jako by tam byly přišroubované, vzbuzovali v nás strach. Pod kruhovou kreprou klobouků byly lhostejné obličejové sevrženými rty a očima výhružně hledícíma, jak tam stojíme ve strnulém pozoru. Náš osud v námořní pěchotě byl v jejich schopných, ale nesympatických rukou.

„Věřil byste tomu?“ zeptal se Ward svého pomocného instruktora, když si nás prohlížel.

„Ubohé,“ odpověděl Rebel a pateticky vrtěl hlavou. „Lepší matroš jsem seškrábal z podrážek svých bot.“

Ward se na nás přísně podíval.

„Jsem rotmistr Ward,“ oznámil silným chraptivým hlasem. „Tohle je rotmistr Rebel. Když bude potřeba, tak nás budete takto oslovovat. Nebudete nám říkat ‚pane‘ a chraň vás pánbůh, aby nám někdo z vás řekl ‚roťáku‘. Zamával notesem. ‚Vaše jména jsou na tomhle seznamu, ale my na ten seznam kašleme. Nemáte žádné jméno. Nemáte žádnou

KRVAVÝ PAHOREK

minulost. Život za branami tohoto tábora pro vás neexistuje. Váš život venku skončil. Zapomeňte na něj. A taky zapomeňte na své holky. Ty už asi budou mít v kalhotkách nějakého kripla. Jediní, z koho byste teď měli mít strach, jsme my,“ ukázal na sebe a svého kolegu. „Jste holohlavci. To je všechno. Holohlavci. Nejnižší forma života, jakou Bůh stvořil na této zemi. Nejste lidi a ani náhodou nejste mariňáci. Jako holohlavci jste teď majetkem americké námořní pěchoty, a to úplně se vším všudy. A námořní pěchota vás svěčila nám.“

Ward nás pak seznámil s denním výcvikovým programem, zahrnujícím pořadová cvičení a posilování. Nařídil nám všude se pohybovat poklusem a salutovat každému mariňákovi, kterého potkáme, kromě ostatních nováčků.

Tím tedy začalo desetitýdenní uvádění k námořní pěchotě. Každé ráno začínalo kontrolou stanů. Lehátko muselo být ustlané podle předpisů a deka perfektně napnutá, jinak Rebel a Ward vyházeli matraci, lehátko, deku do rotní uličky a nešťastný bažant musel začít znovu od začátku. Je potřeba říct, že každým dnem vyházených lůžek ubývalo, protože jsme se naučili, jak je mariňáci stelou.

Výcvik byl náročný a Ward a Rebel nás neúprosně dřeli. Oba byli perfektními příklady, jak má vypadat mariňák, a když si vybavím tyhle počáteční dny, vím, že jsem měl skutečně štěstí. Po letech, kdy jsem se stal také instruktorem výcviku, jsem měl při práci s nováčky vždy před očima tyhle muže.

Přes drsnost výcvikového režimu jsem si přijímač užíval, do značné míry díky Wardovi a Rebelovi, kteří nás těmito hektickými týdny provázeli. Ale kvůli rostoucímu počtu nových odvedenců, kteří neustále procházeli branami střediska Parris, byl náš zdejší pobyt zkrácen. V důsledku toho byla naše četa už po asi pěti týdnech na cestě do Quantica, aby absolvovala poslední fázi výcviku, což byla střelba.

Pokud jde o námořní pěchotu, bylo pro ni Quantico důležitější než Washington, D.C. Byl to mariňácký tábor, a byli jsme nadšení, že jsme zde, ačkoliv i kdyby nám Ward a Rebel přestali říkat holohlavci, stále jsme byli oficiálně nováčci.

V Quanticu jsme vyfasovali předpisovou výzbroj, které jsme si stále více vážili, opakovací pušku Springfield M1903. Tuto vynikající zbraň s váhou 3,94 kg a délkou 1100 mm vyráběla buď společnost Remington Arms, nebo Smith-Corona Typewriter.

„Starejte se o ni, slušně s ní zacházejte a ona vám to vždycky vrátí,“ řekl nám rotmistr Ward. „To vám nemůže slíbit ani ženská.“

Zásobník pušky se plnil z drážkovaného nábojového pásku z lisovaného plechu s pěti náboji ráže 7,62 mm. Při závěru v zadní poloze se pásek vložil jednou stranou do podavače v zadní části závěru a střelec palcem vtláčil nábojnice dolů do zásobníku v závěru. Pásek se potom ručně vyjmul nebo ho závěr po zavření automaticky vyhodil. Na levé straně podavače byl také vypínač zásobníku. Když byl zapnutý, do zásobníku zbraně se dalo vložit všech pět nábojů. Při jeho vypnutí se puška musela nabíjet jednotlivými náboji a stala se tak z ní jednoranná opakovací puška.

Po převzetí zbraně a zapamatování si jejího výrobního čísla jsme se učili rozeznávat jednotlivé součásti pušky až do posledního šroubku. Pořád dokola nám vtloukali do hlavy jak používat nábojový pásek a jak pušku čistit, rozebírat a skládat.

A pomoz pámbu tomu, kdo svou pušku někde pohodil nebo ji před instruktorem nazval „flintou“.

Pak jsme vyjeli na střelnici, abychom s těmi krasavicemi zamířili na terč. Měl jsem střelnici rád a docela se mi na ní dařilo, takže jsem získal kvalifikaci odstřelovače. Ovšem zjistil jsem, že se mi nejvíc líbí automatická pistole Colt model 1911, ráže 11,43 mm. Jako příslušníci mužstva jsme tyhle pistole nedostávali, ale jako mariňáci jsme se z nich učili střílet, stejně jako ze všech ostatních zbraní v arzenálu námořní pěchoty, včetně lehkého kulometu Browning (BAR). Za střelbu z Coltu jsem dostal nášivku experta a můj instruktor mě za to hodně chválil.

Přijímač se chýlil ke konci a brzy budeme dělat to, kvůli čemu jsme sem vlastně přišli, to znamená, že se staneme součástí mužstva a jedněmi z těch proslulých mužů známých jako američtí námořní pěšáci.

Když konečně nastal den našeho vyřazení, roznesla se zpráva, že speciální jednotka námořní pěchoty zvaná Raideři, podobná britským pře-padovým komandům, přijímá dobrovolníky. Nikdy jsme o Raiderech neslyšeli, ale z doslechu jsme věděli o jejich veliteli podplukovníkovi Merritu Edsonovi, o němž se povídalo, že je to neohrožený bojovník. S Bowersem jsme pročetli oznámení na táborové vývěsce a pohlédli jsme na sebe jako bychom si vzájemně četli myšlenky.

„Pojďme se přihlásit,“ řekl Bowers s jiskřícíma očima, „přece jsme nastoupili k námořní pěchotě, abychom bojovali, ne?“

Bowers měl pravdu. Hlavním důvodem, proč jsme šli do armády, byla možnost bojovat proti Japoncům. Teď nás ta příležitost přímo vyzývala. Bez dlouhých odkladů jsme nahlásili svá jména.

Po několika dnech jsme s Bowersem a řadou dalších mužů dostali příkaz hlásit se v baráku A. Když si po sedmdesáti letech vzpomínám

KRVAVÝ PAHOREK

na tu chvíli, znovu cítím vzrušení, jak jsem seděl v té místnosti uvnitř baráku A a čekal jsem, až na mě přijde řada a setkám se s tím význačným člověkem. Boha jeho, je to podplukovník, nejvyšší šarže jakou jsem kdy viděl, natož s ním mluvil, a je to chlápek předurčený k tomu, aby se stal v námořní pěchotě legendou. Nedokážu popsat, jak jsem se snažil ovládnout svou nervozitu, když se tahle chvíle blížila.

„Ach, Bože, dej mi sílu, abych prošel těmi dveřmi rázně!“ říkal jsem si v duchu.

* * *

Merritt Austin „Red Mike“ Edson se narodil ve Vermontu a před vstupem do Národní gardy v roce 1916 studoval dva roky na vermontské univerzitě. Po krátkém nasazení na mexické hranici se koncem roku 1916 vrátil na univerzitu, ale po roce z ní zase odešel a přihlásil se do námořní pěchoty. Dostal hodnost poručíka a během první světové války sloužil v 11. pluku námořní pěchoty ve Francii, ale do bojů nezasáhl.

Ve dvacátých letech se přihlásil do pilotního výcviku a v roce 1922 získal zlatá křídélka. Odveleli ho na leteckou základnu námořní pěchoty na Guamu a na Marianách zůstal až do roku 1925. Po převelení na Kelly Field v Texasu Edson studoval pokročilou leteckou taktiku a potom důstojnický kurs ve virginském Quanticu. Absolvoval ho s dotehdy nejlepším hodnocením. Z nějakého důvodu – slyšeli jsme, že zdravotního – skončil v roce 1927 s létáním a brzy byl přidělen na filadelfskou základnu námořnictva jako zbrojní důstojník. Krátce poté sloužil na křižníku USS *Denver*, který byl na cestě do Střední Ameriky k akci proti sandinovským banditům v Nikaragui. V letech 1928 až 1929 velel Edson sto šedesáti vybraným a speciálně vycvičeným mariňákům, kteří svedli s těmi bandity dvanáct urputných bitev. Za to získal svůj první Námořní kříž, Stříbrnou hvězdu a nikaragujskou medaili Za zásluhy.

V roce 1936 přijali Edsona do kurzu vyšších důstojníků ve škole námořní pěchoty v Quanticu a o rok později byl u 4. pluku námořní pěchoty v Šanghaji jako operační důstojník. V červenci 1937 vypukla čínsko-japonská válka, což Edsonovi poskytlo unikátní příležitost studovat japonskou armádu v bojových situacích. Náš budoucí velitel tím získal cenný pohled na japonský styl vedení války.

V červnu 1941 byl Edson zpátky v Quanticu a velel 1. praporu 5. pluku námořní pěchoty, z něhož se v lednu následujícího roku stal 1. speciální

MARLIN „WHITEY“ GROFT

prapor jako počáteční krok ke zřízení 1. praporu námořní pěchoty Raider.

Myšlenka elitní přepadové jednotky se zrodila v hlavách dvou mužů, Edsona a podplukovníka Evanse Carlsona, který také sloužil v Číně a studoval partyzánskou taktiku, většinou komunistických vojsk vedených Mao Ce-tungem. Toto těsné spojení s Maem se pro vytáhlého Newyorčana později stalo určitou politickou a profesionální přítěží. Carlsonovým člověkem číslo dvě byl kapitán James Roosevelt, syn našeho prezidenta. V naději, že námořní pěchota ten koncept přijme, napsal Roosevelt veliteli námořní pěchoty generálu Thomasi Holcombovi o tématu, které nazval „Vytvoření jednotky v rámci námořní pěchoty k podobným účelům, jako britská přepadová komanda a čínští partyzáni“. Ale Holcomb tu myšlenku nevezal za svou. Panovalo přesvědčení, že námořní pěchota, již nyní považovaná za elitní bojový útvar, nepotřebuje vyčlenit další elitní jednotku. Ovšem Holcomb nevezal v úvahu Rooseveltův vliv, protože syn apeloval na svého otce, který vyvinul tlak na své podřízené, zejména na admirála Chestera Nimitze, vrchního velitele amerického námořnictva v Tichomoří. Nimitz tomu brzy podlehl a nařídil vytvoření bojové jednotky ve stylu přepadových komand. Holcomb neochotně souhlasil, ale nařídil, aby se té jednotce říkalo „nájezdníci“ nebo podle návrhu generála námořní pěchoty Hollanda Smitha „úderný prapor“, místo příliš britsky znějícímu „komandu“.

Od 16. února 1942 se z 29 důstojníků a 667 mužů Edsonova 1. speciálního praporu stal 1. prapor námořní pěchoty Raider a začal jeho výcvik. Ovšem po několika dnech dostal Edson rozkaz vyčlenit sedm důstojníků a 190 mužů jako jádro 2. praporu námořní pěchoty Raider, jež měl velet Carlson. Edson zahořkle převedl celou svou rotu A pod velením kapitána Wilbura Meyera Carlsonovi do San Diego. Ale strašně ho pobouřilo, když excentrický Carlson vedl pohovory se všemi muži, které Edson osobně vybíral, a odmítl přijmout mnoho z Edsonových tak zvaných „východňárů“, protože dával přednost výcviku podle svého stylu. Tato úmyslná urážka se vyvinula do hnisající rány nejen mezi oběma veliteli, ale také mezi příslušníky jejich dvou praporů, a vedla k averzi a mnoha drsným rvačkám.

* * *

Ztráta celé roty byla pro Edsona těžkou ranou a vytvořila prázdné místo, které potřeboval rychle zaplnit, a to byl důvod, proč jsme s Ke-

KRVAVÝ PAHOREK

nem Bowersem seděli v čekárně baráku A. Oba jsme viděli Edsona už předtím. Jednou, během našeho dvoutýdenního střeleckého výcviku, se ukázal na palebné čáře. Zvedl k rameni pušku Springfield na značce 450 metrů a napumpoval pět ran do středu terče tak rychle, jak stačil závěr fungovat. Byli jsme tím patřičně ohromeni.

S Bowersem jsme se nervózně vrtěli, jak jsme čekali, až na nás dojde řada a setkáme se s tím obdivuhodným člověkem. Budeme se mu zamlouvat? Přijme nás? A do jakého pekla se to vlastně dostaneme? Nad těmito otázkami a mnoha dalšími jsme hloubali při sledování mužů vycházejících dovnitř a vycházejících ven.

Pak jsme přišli na řadu. Byl jsem napsaný před Kenem a tak mě zavleli dovnitř jako prvního.

Místnost byla úplně prázdná kromě psacího stolu, za nímž seděl Edson na obyčejné dřevěné židli. Rázně jsem přešel místností a metr před stolem jsem se zastavil a zasalutoval.

„Vojín Marlin Groft,“ ohlásil jsem se a vysypal ze sebe své osobní číslo.

Edson pozdrav opětoval a pak pohlédl na dokumenty na stole. Jak je studoval, nervózně jsem si prohlížel temeno jeho hlavy s ohnivě rudými nakrátko ostříhanými vlasy.

„Pohov!“ řekl, aniž by vzhlédl.

Pak na mě upřeně pohlédl a provrtával mě ocelově modrýma očima. Ten pohled jsem nevydržel. Cítil jsem, jak mi ochabují nohy, a napadlo mě, že to musí být něco podobného jako stát před Svatým Petrem. Později jsem ovšem zjistil, že Edson byl ve skutečnosti o jednu úroveň nad ním.

„Podle toho, co tady čtu se zdá, že jste dobrý člověk,“ řekl Edson. „Pocházíte z pensylvánského holandského venkova. To je dobré srdečné germánské plemeno. To se mi líbí. Znáám hodně dobrých lidí z Pensylvánie.“

Začínal jsem mít dojem, že mě povzbuzuje.

„Vaše hodnocení z výcviku vypadá dobře, kromě plavání,“ řekl.

„Není to moje silná stránka,“ připustil jsem, „nejsem sice žádný Johnny Weissmüller, pane, ale kurs v přijímači jsem zvládl.“

„To ano,“ řekl Edson, „jen tak tak, ale já potřebuji něco víc. Budeme jednotkou ve stylu přepadového komanda a od jeho příslušníků se může vyžadovat, aby doplvali na břeh i s výstrojí a výzbrojí. Proto hledám dobré plavce. Je mi líto, synu, ale nemohu vás vzít. To, že nejste dobrý plavec, může mít za následek vaši smrt a také smrt dalších lidí. Ale děkuji vám, že jste se přihlásil.“

Po celou dobu kdy mluvil, se mi díval přímo do očí, a když mi sděloval své rozhodnutí, cítil jsem, jak se mi ty modré blesky vpalují do hlavy. Zdrčeně jsem zasalutoval. Edson mi pozdrav oplatil a já se otočil a odešel. Při odchodu jsem dokonce ani nemohl pohlédnout na Bowers, když mě míjel cestou do kanceláře. Bylo to první skutečné zklamání, jaké jsem zažil kvůli něčemu, co bylo v mém životě důležité. Když jsem se vrátil do svého baráku, byl jsem přesvědčen, že skončím jako strážný na nějaké námořní základně a nikdy nevidím žádného Japonce, natož abych proti němu bojoval.

Nálada se mi zlepšila, když se do baráku vrátil zářící Ken Bowers a oznámil mi, že si ho Edson vybral. Když jsem mu řekl, že mě odmítl, byl stejně hořce zklamaný jako já. Ani jednoho z nás nikdy nenapadlo, že bychom se mohli rozejít.

„Je mi to líto, Marline,“ řekl mi.

„To je v pořádku,“ řekl jsem kamarádovi, „jsem šťastný za tebe.“

„Možná bych mohl požádat, aby mě ze své jednotky vyřadil,“ pravil Bowers, „byl bych velice nerad, kdyby se měly naše cesty rozdělit.“

Vynadal jsem mu. „Nebuď hlupák, je to přece to, co chceš, tak to udělej, a přeji ti hodně štěstí. Zůstaneme v kontaktu.“

Nejsem si jistý, jestli jsem věřil tomu závěru, protože mě to odmítnutí tížilo, zvláště když Bowers dostal rozkaz přestěhovat se do baráku C, kde byli ubytováni muži vybraní k Raiderům.

Byl jsem v depresi tři dny. Potom jsem z ničeho nic dostal nový rozkaz. Ohromeně jsem si ho četl. Měl jsem se hlásit v baráku C do služby u Raiderů. Domníval jsem se, že to musí být omyl, ale ani mě nenapadlo to zpochybňovat. Chvatně jsem naházet své věci do pytle, hodil si ho přes rameno a hnal jsem se k baráku C, jedné ze tří velkých budov na Bartlett Avenue. První člověk, kterého jsem po vstupu dovnitř spatřil, byl Bowers, a radostí z nového shledání jsme se objali.

„Díkybohu,“ řekl Bowers, „jsem rád, že jsi zde. Jak k tomu došlo?“

„Vůbec netuším,“ řekl jsem mu tlumeným hlasem, „ale proboha, vůbec se o tom nezmiňuj.“

Nikdy jsem se nedověděl, jak bylo možné, že mě k Raiderům vzali a věřte mi, že jsem se na to nikdy neptal. Několik dalších týdnů, když jsme absolvovali výcvik Raiderů, jsem stále čekal, že se na ten omyl přijde, a možná to zjistí samotný Edson. Představoval jsem si, jak mě zahlédne v mužstvu a pak spadne klec a vykopnou mě z jednotky, do níž jsem se chtěl zoufale dostat.

Ale zatím jsem v ní byl. Dobrodružství mého života začínalo.

KAPITOLA 2

VÝCVIK A NAsAZENÍ

Jako oficiální příslušník 1. praporu Raider, alespoň prozatím, jsem byl spolu se svým nejlepším kamarádem Kenem Bowersem zařazen do 2. čtyry roty D.

Rotě Dog velel kapitán Justice „Jumpin’ Joe“ Chambers, kterého Edson získal 23. března. Byl to vynikající důstojník jako všichni ostatní, které si Edson osobně vybíral. Chambers byl populární, protože jeho matka byla příbuzná Valentina Hatfielda, hlavy rodiny Hatfieldů, jejíž krvavé osmadvacet let trvající nepřátelství s rodinou McCoyů v Západní Virginii a v Kentucky zaplatilo životem nejméně dvacet lidí.

Chambers vlastně nebyl naším prvním velitelem. Ten první, kapitán Henry Cain, v březnu 1942 náhle zemřel při pochodu na srdeční infarkt. Velení dočasně převzal kapitán Ira „Jake“ Irwin, ale brzy ho nahradil Chambers.

Velitelem mé čtyry byl poručík Ed Wheeler, sám o sobě výborný důstojník. Měli jsme spolu velmi dobrý vztah a kdykoliv jsme šli do boje, snažil jsem se, abych byl blízko něho.

Rotmistrem mé čtyry byl Stanley D. „Ed“ Kops, starý drsný mariňák z kalifornského Hollywoodu. Faktem je, že Kops byl ve věku, kdy už nemusel sloužit v bojové jednotce, ale rozhodl se zůstat s Edsonem u Raiderů.

Mému družstvu velel desátník Homer „Spike“ Edwards, již čtyři roky veterán námořní pěchoty a tak trochu bouřlivák. Nikdy jsem se nedověděl, jak je možné, že si ty svoje frčky udržel.

V četě i v celé rotě jsem si kromě Bowerse našel řadu lidí, s nimiž jsem se skamarádil. Svobodník Richard T. „Mac“ MacNeilly z Oneidy ve státě New York byl pěkný šejdř. Když člověk něco potřeboval, od plnicího pera po pistoli, bylo skoro jisté, že on to někde schrastí. Svobodník Ray Ruble pocházel z New Jersey. Protože měl postavu jako hráč amerického fotbalu, dostal přezdívku „Big Stoop“. Alexander Ste-

MARLIN „WHITEY“ GROFT

wart mladší byl další chlápek z New Jersey pocházející z Carneys Pointu. S ním jsem si byl zvlášť blízký. Michael Rihaly byl jako já z Keystone State (přezdívka Pensylvánie; pozn. překl.), a to z města Merrittstown. Byl v naší četě střelcem z kulometu a já byl jeho pomocníkem.

Žádný tým není kompletní bez bouřlivého irského pijáka a rváče. V naší četě to byl vojín Patrick Henry O'Shanahan, zábavný a spolehlivý kluk a správný parťák v každé hospodské bitce, což prokázal v šarvátkách od novozélandského Wellingtonu až po Los Angeles.

Prapor pod velením Edsona se členil na čtyři střelecké roty a každou tvořil kapitán, čtyři poručíci, 130 mužů a dva zdravotníci. Každá z našich rot A, B, C sestávala ze tří čet a rota D pouze ze dvou, přičemž 2. četě velel Wheeler a 1. četě poručík Robert Neuffer. K rotám Charlie a Dog byla přiřčena četa těžkých zbraní, jako kulometry a minometry. Té naší velel střelecký rotmistr Elwood Gebhart.

Střelecké čety se běžně dělily na osmičlenná družstva, i když v některých bylo až třináct mužů. Sestávala z velitele družstva, dvou mužů s lehkými kulometry Browning a pěti s puškami Springfield. Jeden muž – nejlepší střelec ve skupině – byl určen za odstřelovače a byl vybaven puškou s odstřelovačskou optikou Weaver M8 03A3.

Pak zde byla rota E, rota těžkých zbraní, jejímž velitelem byl kapitán George Herring. Sestávala ze dvou střeleckých čet, minometné čety, demoliční čety a protitankové sekce. Protože jsme byli lehkou údernou jednotkou, naše rota E byla vyzbrojena osmi lehkými kulometry, třemi minometry ráže 60 mm a dvěma protitankovými puškami Boys britské výroby, ráže 14,3 mm.

Tohle byly pro Spojené státy počáteční dny druhé světové války, kdy neměly lidi ani další zdroje k masivním útokům na Japonci obsazené ostrovy. Ovšem vzhledem k sérii drtivých porážek Spojenců japonskými vojsky – Pearl Harbor, Singapur, Hongkong, Filipíny, Guam a ostrov Wake – morálka doma vyžadovala, abychom s nepřítelem bojovali a nenechali ho po těch počátečních vítězstvích vydechnout a zpevnit obranu. Právě k tomu byli určeni Raideři, kteří měli vyvádět Japonce z rovnováhy útoky tam, kde to nejméně očekávali, a kde by mohli být nejzranitelnější, hlavně uvnitř jejich tichomořského kruhu dobytých území, kde si mysleli, že jsou v bezpečí. Některé z těchto operací v nepřátelském týlu mohly být typu „rychle tam a rychle zpět“, kterým Edson říkal „stileto“ přepady, vyžadující rychlost a překvapivost. Jiné zase mohly představovat dlouhodobější série partyzánských

KRVAVÝ PAHOREK

akcí. Ať už to byla jakákoliv mise, my, Raideři, jsme byli připraveni ji provést.

Z toho důvodu Edson hledal mladé, fyzicky zdatné mariňáky, pokud možno svobodné, dychtivé po akci a ochotné podstoupit velké riziko. Edson několikrát předstoupil před nás se stiletým, typickou tenkou štíhlou dýkou, kterou jsme všichni nosili díky daru jedné bohaté obdivovatelky, a zavrčel: „Až se střetneme s Japonci, oni nebudou mít slitování, a ani vy ho nesmíte projevit. Tak co, chlapi? Máte žaludek na to, abyste podřízli Japončíkovi krk?“

„Ano, pane!“ zvolali jsme s vervou.

Svým důstojníkům a poddůstojníkům vtoukal Edson do hlavy, že prýmky a frčky na výložkách jsou spojeny se zodpovědností a povzbuzoval je, aby se dokázali rozhodovat pod tlakem. Byl příznivcem mužů projevujících iniciativu bez ohledu na hodnost.

Je samozřejmé, že mimořádná skupina mariňáků musí být vedena týmem mimořádně schopných důstojníků, a Edson měl na jejich výběr výborný čich.

Edsonovým výkonným důstojníkem se stal podplukovník Sam Griffith. Když přišel po pětiměsíčním studování metod přepadů v Anglii druhý týden v březnu 1942 k Raiderům, bylo mu pětatřicet let. Griffith pocházel z pensylvánského Lewistownu, v roce 1929 absolvoval Annapolis a sloužil v Nikaragui, Číně a na Kubě.

Velitelem roty A byl kapitán Lew Walt, nebo jak se mu někdy říkalo „Tichý Lew“, což bylo „kmenové“ jméno, které jsme si u Raiderů někdy navzájem dávali. Walt byl před příchodem k námořní pěchotě příslušníkem coloradské Národní gardy. Po službě v Šanghaji a na Guamu ho převeleli do Quantica, kde si ho všiml Edson a zlákal ho k Raiderům. Walt se narodil 16. února, což bylo šťastné znamení, protože ke stejnému datu vznikli Raideři.

Jeho výkonným důstojníkem byl schopný nadporučík John Antonelli, který velel rotě na Krvavém pahorku. Poručík Thomas F. Mullahey vedl 2. četou pod Waltem a stal se také velitelem roty.

Major Lloyd Nickerson, rodák ze Spokane ve státě Washington a záložník námořní pěchoty, převzal velení roty Baker.

Rotě Charlie velel skvělý chlápek se širokými rameny, metrem devadesát výšky a tváří hollywoodského herce, major Ken Bailey. Narodil se v oklahomském Pawnee, studoval na coloradské státní univerzitě chemii a kromě toho byl zápasníkem a kapitánem fotbalového týmu. Později vstoupil do illinoiské Národní gardy a před příchodem do ná-

možní pěchoty sloužil v roce 1935 jako poručík ve 130. pěším pluku. Jediné jeho nasazení v námořní pěchotě bylo na palubě bitevní lodě USS *Pennsylvania*. Když nastoupil k Raiderům, bylo mu jedenatřicet let. Velitelem 2. čety v jeho rotě byl poručík Clay A. Bold.

Dalším důstojníkem, který se ukázal být pro Edsona klíčovým, byl jeho pobočník poručík John Erskine. Jméno „Tygr“, které dostal u svého kmene, bylo zavádějící, protože to byl křehký člověk vážící padesát kilogramů. Faktem je, že ho náboráři námořní pěchoty v roce 1941 odmítli, protože nesplňoval základní podmínky – byl příliš malý, moc hubený a měl mizerný zrak. Nakonec ale na sebe upozornil tím, že byl synem misionářů a vyrůstal v Japonsku. Plynně japonsky četl a mluvil.

Naše standardní uniforma byla z tlustého bavlněného kepru, aby vsákla vodu z deště a vlhkost ze vzduchu v džungli, a také pot, mastnotu z pokožky a nashromážděné nečistoty. Na hlavě jsme nosili běžnou čepici pro nasazení v zámoří, lodičku, které se říkalo pisscutter, a měkký klobouk s úzkou krempou, nazývaný „Raiderský klobouk“. Někteří muži si zastrkávali nohavice kalhot do nízkých hnědých boondocker ze surového semiše. Fasovali jsme také kamaše, ale zahazovali jsme je, když jsme po pochodech v dešti podle puchýřů na nohách zjistili, že brání vysychání bot. A pak jsme měli „výstroj vzor 782“, lehký světle hnědý textilní opasek, sumky na náboje, batoh, plní láhev a další osobní věci vydávané podle armádního standardu číslo 782.

Výcvik začal okamžitě. Nejprve jsme si obnovili znalosti o všech zbraních, které bychom mohli jako Raideri použít, od automatického Coltu, přes lehký kulomet Browning, až po protitankovou pušku Boys, neboli „pušku na slony“. To samozřejmě znamenalo naučit se také jak zabít člověka nožem, třeba naším stiletem, který měl jednu špatnou vlastnost, protože se při hodů někdy zlomil; nebo v námořní pěchotě standardním Ka-Barem se širokou čepelí, či mačetou a bodákem.

Sebeobranu nás učil plukovník Anthony Biddle, veterán z první světové války a odborník na boj zblízka. Úplně nám spadly čelisti a byli jsme naprosto ohromení, když se obklopil kruhem Raiderů, z nichž všichni drželi v ruce bajonety, a on je všechny holýma rukama odzbrojil. Ovšem Edson nerad viděl výcvik s obnaženými čepelemi, a tak jsme cvičili s flerety a v ochranných maskách.

Učili nás také jak co nejlépe používat maskování a bojovou taktiku malých jednotek. Nacvičovali jsme boj se všemi možnými zbraněmi a výstrojí, které bychom v bitvě mohli mít k dispozici, a také nezávi-

slost na dělostřelecké nebo letecké podpoře. Umění boje se zbraní i bez ní jsme se učili osmnáct hodin denně a sedm dní v týdnu.

Protože součástí našich operací bude pravděpodobně vylodění za japonskými liniemi, strávili jsme pod přísným dohledem dělostřeleckého rotmistra Geralda B. Stackpoleho, starého mariňáka z Číny a experta na výsadky z malých plavidel, spoustu hodin na řece Potomac nácvikem použití gumových nafukovacích člunů. Přezdívali jsme mu „Admirál kondomového loďstva“, protože pokud šlo o „jeho čluny“ a jejich ovládání, vedl náš výcvik až fanaticky. Tábořili jsme pod širým nebem u lenivě proudící a klikatící se říčky Chopawamsic tekoucí do Potomaku přes okresy Princ William a Stafford. Neúnavně nás cepoval jak v ovládání člunu, tak i v péči o něj a v jeho údržbě. Začínali jsme ho podezřívát, že měl větší starost o ty zatracené čluny než o nás.

Edson si byl vědom, že budeme muset podnikat dlouhé peší pochody, a tak trval na každodenních bězích mezi našimi baráky a hlavním prostorem cvičiště. Byly to ale túry, kterými „Red Mike“ udělal z kluků muže. Zdálo se, že mu dlouhé přesuny, obvykle s těžkými batohy a plnou polní, dělají až sadistickou radost. Patřily k nim také noční pochody podle kompasu. Tomuto muži, kterému jsme začali mezi sebou říkat „Krtek Eddie“ podle způsobu, jak měl na své malé hlavě nasazenou příliš velkou přílbu, až se mu její okraj dotýkal ramen, bylo jedno, jestli prší nebo praží slunce.

Edsonova pochodová norma pro prapor byla jedenáct kilometrů za hodinu a jednou jsme ušli čtyřicet kilometrů za pět hodin a pak jsme rovnou nastoupili do simulované bitvy. Jedním z jeho oblíbených pochodů byla padesátikilometrová cesta z Quantica na bojiště občanské války v Manassasu a druhý den zpátky. Když jsme se vlekli za Edsonem, všichni ho proklínali, ovšem postřehli jsme, že plukovník, který byl podstatně starší než my, na každé zastávce procházel kolem našich řad a kontroloval náš stav. A jakmile potom nastal čas k odchodu, naklusal zpátky na čelo kolony. Jak jsme se na zpáteční cestě blížili utahání k našim barákům, vykřikl půldruhého kilometru před cílem: „Poklusem!“

Skutečně jsme toho hodně naběhali, třeba osm kilometrů každý den před snídaní.

Během těch pochodů nebyl Edson stále v čele kolony. Pohyboval se kolem ní zepředu dozadu a všude mezi tím, a dohlížel na své hochy. Na jedné z těch strašných túr jeden nový kluk v naší četě, svobodník Joe Conolly, zabručel ke svému sousedovi: „Chlápka, co si vymyslel

tuhle prasárnu, by měli vytáhnout a pověsit za koule.“ Conolly nevěděl, že „chlápek, co vymyslel tu prasárnu“ je ten stejný člověk, se kterým mluví, protože Edsona ještě neznal. Ale Edson mu neodpověděl, jenom se usmál.

Na jednom nočním pochodu jsme se vraceli zpátky do tábora ve dvě hodiny ráno, strašně unavení, ale i tak s dostatečnou energií, abychom začali hlasitě zpívat a zburcovali tohle zatracené místo. Edson za to dostal druhý den od svých nadřízených hrozně vynadáno, ale on na tyhle výtky kašlal. Věděl, že si budujeme silný pocit společného ducha a hrdost na svou jednotku, a o to mu hlavně šlo.

Edson dával přednost akci před slovy, a když jsme podali dobrý výkon, ocenil to nikoliv nějakým proslovem, ale pravidelnými opušťáky. Jednou, když byl na nás zvlášť pyšný, uspořádal taneční zábavu a ve čtyřech autobusech přivezl sekretářky z Pentagonu. Nikdy jsme se nedověděli, jak se mu podařilo je přesvědčit, aby šly na večírek s partou výtržnických Raiderů.

Ovšem válka si brzy vyžádala naši účast, a tak přišel rozkaz sbalit si věci a nalodit se. Ale ne všichni z nás. Ale to se nestalo poprvé. Koncem března dostal Edson pokyn, aby přemístil svůj prapor na západ, avšak musel nechat devět důstojníků a 233 mužů v Quanticu. Rozkaz zůstat dostal Sam Griffith a mezi těmi, kdo neodcházel, jsme byli my, příslušníci roty D. Byli jsme pochopitelně zklamaní a netušili jsme, proč k tomu došlo. Podle některých zpráv to bylo kvůli nedostatečné kapacitě přepravy. Jiní byli zase přesvědčeni, že budeme nasazeni na evropském bojišti. Podle ještě dalších fám jsme měli být zárodkem nového praporu Raider. Řekl jsem Bowersovi, že to je kvůli tomu, že se naše skupina připojila k Raiderům jako poslední, takže mezi námi bylo víc čerstvých rekrutů přímo z přijímače. Podle mé domněnky Edson asi usoudil, že potřebujeme ještě další výcvik. Ať už bylo důvodem cokoliv, měli jsme ve Virginii vyčkávat věci příštích.

Přesun nastal 1. dubna, kdy Raideri nastoupili do vlaku s cílem, který znal pouze Edson a jeho nejužší štáb. Když vlak vyjel na jih, začaly se šířit spekulace. Většina mužů předpokládala, že další zastávkou bude Florida, kde budeme dál cvičit na gumových člunech. Ale jakmile se trasa vlaku stočila na západ, nejlepším tipem bylo San Diego. Průjezd přes celou zemi byl pro mariňáky nacpané ve vagónech poněkud nepohodlný. Tuto nepříjemnost do určité míry zmírňoval zavazadlový vagon přeměněný na kuchyňku, která se nikdy nezavírala. Když do San Diega přijela první skupina Raiderů, nebyl čas na opušťáky, abychom

KRVAVÝ PAHOREK

poznali město. Místo toho muži dělali kondiční cvičení a připravovali si výstroj na plavbu do zámoří.

Edsonovi Raideři nastoupili 6. dubna na palubu výsadkové lodi USS *Zeilin* o výtlačku 21 000 tun, pojmenované po veteránovi války s Mexikem a občanské války, který se v roce 1874 stal prvním generálem námořní pěchoty. Loď ten stejný den zvedla kotvy a vyplula na Tichý oceán směrem na Samou.

Zatímco se první odřad praporu plavil do jižního Tichomoří, my, kdo jsme zůstali v Quanticu, jsme pokračovali ve výcviku taktiky malých jednotek, sebeobrany, plavby v gumových člunech na řece Potomac a nočním vyloďování na jejích březích a v zálivu Chesapeake. Používali jsme čluny pro deset mužů vysazované ze zastaralých torpédoborců z první světové války. Při jednom cvičení jsme se vylodili na pruhu pláže marylandského písku, kterému naši důstojníci říkali „Šalamounovy ostrovy“. Nikdo si ani na chvilku nepředstavoval, že za šest měsíců skutečně na Šalamounových ostrovech přistaneme. Většina z nás vůbec nevěděla, kde jsou, nebo o nich nikdy neslyšela. Ani jsem nemohl předpokládat, že se tam budu při první americké pozemní ofenzivě za války vyloďovat jako jeden z prvních padesáti mužů.

Koncem května přišel do Quantica pro nás rozkaz a nastoupili jsme do vlaku směrem na západ, abychom se připojili ke zbytku praporu. Cesta byla nudná s výjimkou průjezdu vlaku západními prériemi. Bavili jsme se tam střelbou z pušek na velké zajíce a prérijní psy vyplašené supěním lokomotivy a klapáním ocelových kol na kolejích. Během našeho krátkého pobytu v San Diegu jsme se starali o shromažďování výstroje a začleňování několika náhradníků za muže, kteří z nějakých důvodů odpadli. Po několika dnech jsme po nástupním můstku vyšplhali na výsadkovou loď USS *Heywood*, osmitisícitunovou loď postavenou v roce 1919 v ocelárnách Bethlehem. Připomnělo mi to mého táta a jeho zranění, která utrpěl při práci pro tuhle firmu. Po zvednutí kotvy jsme byli brzy na volném moři.

Byl jsem strašně vzrušený. To bylo ale rozechvění pro kluka, který přišel přímo ze zemědělského venkova v okrese Lancaster! Nikdy jsem neviděl oceán a už vůbec ne loď téhle velikosti. Je to opravdu uskutečnění mého snu, říkal jsem si, a vůbec jsem nemyslel na to, co je na druhém konci této cesty.

Pluli jsme přes zdánlivě nekonečný Tichý oceán a naše loď se mírně houkala na vlnách. Pak 27. června turbíny *Heywoodu* bez jakéhokoliv vysvětlení ztichly a my jsme zastavili přímo na rovníku. Mariňáci nej-

prve přecházeli sem a tam, civěli jeden na druhého a divili se, co to vlastně znamená. Pak nám to došlo. Nastala chvíle ke vzdání pocty králi Neptunovi.

Pro ty, kdo poprvé překračují rovník, nazývané „Polliwog“, připravuje americké námořnictvo starobylý tradiční rituál zasvěcení do „tajemství hloubek“. Vyznamenání provádět tenhle rituál, pokud tomu chcete tak říkat, přísluší mužům, kteří ho již absolvovali, tak zvaným „Shellbackům“, kteří jednají pod vedením krále Neptuna a jeho královského dvora. K němu patří staří mořští vlci představující Davyho Jonese, Neptunova prvního pomocníka; Její Veličenstvo Amfitritu; královského písaře; královského zubaře; královské dítě; a další postavy. Cenou za přijetí do téhle společnosti mořeplavců bylo něco, na co nikdo z nás nezapomene.

Polliwogy přivádějí po jednom před krále Neptuna, námořníka v kostýmu krále moří včetně koruny a trojzubce. Když nás představili Neptunovi, ten vynesl „rozsudek“ vykonávaný Shellbackem. Všichni Polliwogové byli odsouzeni ke stejnému trestu, který začínal proběhnutím uličkou po namazané plachtovině natažené na palubě na síti pro přepravu nákladu. Museli jsme se po plachtě plazit na vzdálenost asi deset metrů a během toho do nás Shellbackové stále bušili. A právě ve chvíli, kdy jsme mysleli, že už jsme na konci, na nás námořníci namířili požární hadici a tlakem vody nás spláchli zpátky.

Pak přišla královská koupel, kdy nás ponořili do vody a kdykoliv jsme se vynořili k nadechnutí, praštili nás po hlavě a to docela silně. Když nás potápěli, museli jsme také říct třikrát rychle po sobě „Shellback“.

Pokud jde o zasvěcení, nedělaly se mezi důstojníky a mužstvem žádné rozdíly. Myslím, že s Polliwogy důstojníky zacházeli dokonce hůř než s mužstvem.

Ovšem největší strasti nás čekaly po uvedení před královské dítě, velkého vlasatého ošklivého parchanta, který ležel na zádech. Na jeho chlupatém bříše se rozbíjela vejce a Polliwogové je museli olizovat. Bylo mi z toho na zvracení.

Když bylo to utrpení u konce, nově zasvěcení Shellbackové, zejména my, Raideři, jsme se rozhodli, že to neskončí, dokud sami neřekneme, a tak jsme se pustili do našich mučitelů. Na palubě z toho vzešla pekelná bitva, při níž létaly pěsti a došlo k mnoha krvácejícím nosům a potlučeným obličejům. Po ní bylo všechno zapomenuto, a loď pokračovala v plavbě. Když jsme nechali rovník za sebou, zařekl jsem se, že to už nikdy nepodstoupím. Po šesti měsících, když jsme po Gua-